

Zpravodaj GO

Téma: Předsevzetí

Úvodník: Paradigma krevetového koktejlu

Milí studenti a profesoři,

vítejte u třetího čísla našeho školního časopisu, které jste už možná ani nečekali. Kdybychom ho vydali tak o měsíc dřív, možná by ještě bylo na místě licitovat ohledně tragických vánočních dárků, připáleného cukroví a vstupu do nového roku v podobě špatně odpáleného ohňostroje. Jenže nějak se stalo, že číslo leden-únor vychází téměř v březnu. To víte, leden se rozdělil na *před maturitním plesem a po něm*. Ta první část nás všechny příliš rozptylovala, v té druhé jsme nebyli schopni souvislé myšlenky. A co se týká února, nějak prostě přišel a už skoro odešel.

Jelikož se toho v lednu a únoru mnoho událo ve světě i u nás, původně jsme tomu plánovali věnovat zvláštní pozornost... ale s měsíčním zpožděním tu nadsázku o teoretickém výsledku jednání v Bělorusku trochu nemá cenu otisknout, když už všichni známe výsledek. A karikatury na toto téma radši necháváme v šuplíku.

Co se týká tématu našeho čísla, a totiž předsevzetí, vymysleli jsme jej už v prosinci, počítajíc s tím, že vyjdeme včas. Okolo toho dvacátého ledna bychom totiž bývali ještě mohli psát o našem nehynoucím odhodlání, heroických skutcích a neporazitelné vůli. Nyní povětšinou ležíme doma v posteli skoleni chřipkou a připadáme si jako krevety, ze kterých chtějí udělat koktejl.

Pokud máte dojem, že je tentokrát úvodník delší než většina našich článků, nepletete se. Nejen, že už nikdo z naší redakce neví, jaké si to vlastně dal předsevzetí, my už chudáci dokonce skoro zapomněli, že píšeme do školního časopisu. Bože, ať už skončí ta plesová sezóna.

Tereza Ottová, 6. E

Obsah

Úvodník	1
Recenze: Colette	1
Rozhovor s profesorem:	
Mgr. Stanislav Urbanec	2
Reportáž: Paříž trochu jinak	3
Fakta o předsevzetích	3
Povídka na pokračování:	
Úvod do zombieologie, díl III.	4
Zajímavosti	4
Taháček	5
Kdybyste se nudili	5

Recenze: Prach na rukou a hořkost v srdci - Colette

Znáte to, když musíte někomu nutně napsat přes Messenger a vybijte se vám telefon? Nebo když jdete do cukrárny a oni vám na pohár zapomenou přidat šlehačku? Tak přesně tyto problémy jsou součástí luxusu a pohodlí dnešní doby, které si málokdy uvědomujeme a jen je pasivně využíváme. Před dvěma lety vyšel film, který nám má ukázat, že dnešní skutečnost je velmi přepychová. Věnuje se vážnému a obtížnému tématu, s jehož pochopením má dnešní generace mnohdy problém. Hovořím o motivech, které představuje československý film Colette.

Toto filmové zpracování vzniklo na motivy díla Arnošta Lustiga, který je také autorem Modlitby pro Kateřinu Horovitzovou. Vili a Colette jsou zajatci v osvětimském koncentračním táboře. Vili hned po příjezdu zachrání Colette život a následně se z nich stanou milenci. V hrozných podmínkách se jeden pro druhého často obětují, přičemž v neustálém strachu, zimě, hladu, ponižování a šikaně oba věří v naději na útek. Film nás provádí řadou dech beroucích scén, mezi nejvyhrocenější patří výjev, ve kterém postava hlavního německého velitele stojí u okna

a do ruky chytá poletující prach z těl mrtvých Židů. Další scénou, která se vryje do paměti, je poprava dvou mladíků, kteří se pokusili o útek. Při popravě hraje živá hudba: orchestr tvoří vězni, mezi nimiž je i bratr popraveného.

Tento film nezpracovává snadné téma, nechce pobavit. Chce s úctou a odstupem připomenout a přiblížit události, které jsou dodnes pro velkou část veřejnosti nevysvětlitelné a nepochopitelné.

Andrea Štástková, 6. F

Rozhovor s profesorem: Mgr. Stanislav Urbanec

1) Dáváte si předsevzetí? Daří se Vám je dodržet?

Předsevzetí si nedávám, protože bych na ně musel myslet a to by mě svazovalo v běžném životě. Ne vždy se vše daří dle mých představ a pak bych se nějakým předsevzetím příliš zatěžoval. Nicméně to neznamená, že bych si nestanovoval cíle, které bych chtěl splnit, ale jsou to cíle reálně dosažitelné.

2) Co byste si přál, aby se v roce 2015 změnilo ve Vaší profesi obecně nebo ve škole?

Každý učitel by si asi přál jen ty nejlepší studenty z hlediska jejich studijních výsledků, ale to je jen utopická vize. Proto bych si přál – co je asi nejjednodušší splnit – a totiž dobré nebo ještě lepší vztahy mezi studenty a jejich profesory, založené na vzájemném respektu a slušném chování. Koneckonců i to by mohlo přinést zlepšené studijní výsledky.

3) Co byste si ještě před 10 lety nemyslel, že bude tak, jak je nyní?

Před deseti lety bych si určitě nemyslel, že budu působit jako pedagog na škole, kde jsem do roku 1999 studoval. Na druhou stranu asi právě díky mému kladnému vztahu ke GO jsem byl rád, že jsem nastoupil po VŠ do již známého prostředí a z mých profesorů a profesorek se během jednoho dne stali kolegové a kolegyně.

4) Plánujete v letošním roce podniknout něco mimořádného, zajímavého?

V letošním roce nic mimořádného neplánuji, i když život neustále nějaká mimořádná

překvapení připravuje. Spíše bych řekl, že se již tradičně budu ve volném čase věnovat svým koníčkům.

5) Měl jste v mládí nějaké koníčky, jež jste si udržel dodnes?

Od šesti let jsem hrál výkonnostně lední hokej, ovšem jen do zranění v roce 2010. Lední hokej mě ale přivedl i k ostatním sportům, což mě poznamenalo i profesně. Takže v důsledku je mým největším koníčkem jakýkoliv sport, a to jak v aktivní, tak i v pasivní formě, vyjma adrenalinových sportů. Dalším koníčkem je pro mě cestování nejen po ČR, ale i do zahraničí. Mohu říci, že jsem procestoval poměrně podrobně velkou část republiky a rád se na všechna místa vracím. Na cestách rád navštěvuji památky a přírodní úkazy. Ve zbytku času mě zajímá literatura faktu.

6) Jaký jste byl za svých školních let student?

V době studia na SŠ jsem patřil spíše k těm lepším studentům, ale rozhodně bych se nenazýval premiantem třídy. Více jsem tíhnul k předmětům, jako byl zeměpis, dějepis, biologie nebo fyzika, o trochu horší studijní výsledky jsem měl v matematice a chemii. Samozřejmě mým oblíbeným předmětem byla i tělesná výchova, která byla víceméně rovna mému sportovnímu koníčku. Právě studijní výsledky mě pak nasměrovaly k dalšímu studiu na VŠ a také budoucí profesi.

Klára Feltlová a Eliška Šafránková, 6. F

Reportáž: Paříž trochu jinak

Ve světle nedávných teroristických útoků v Paříži jsme se rozhodli zařadit do tohoto čísla na místo klasické reportáže speciální rozhovor. Na následujících řádcích vyzpovídám Dominika Kůtu, studenta 2. X, který se v Paříži v době atentátů nacházel.

1) Na úvod bych se ráda zeptala: Byl jsi v Paříži poprvé? Proč jsi tam vlastně zamířil?

V Paříži jsem poprvé rozhodně nebyl. Zavítal jsem tam tentokrát především na Fashion Week, prostě jsem tam jel za prací.

2) Jak ses dozvěděl, že se něco stalo? (pozn. red. atentát na redakci Charlie Hebdo a košer obchod)

Paradoxní bylo, že i když jsem byl přímo ve městě, nějaké dvě ulice od redakce, vůbec jsem se nic nedozvěděl. Zjistil jsem to až večer, když jsem na mobilu našel několik zmeškaných hovorů od rodičů, kteří mi o tom pověděli.

3) Mohl bys nějak popsat pocit, který jsi z té události měl?

Překvapilo mě, že se něco takového může stát uprostřed tak velkého města a ještě zrovna v Paříži. Měl jsem tam jednoho kamaráda, který byl přímo v té ulici. Vyvolává to ve mně trochu strach: vždyť k podobnému útoku může dojít kdekoliv kolem nás.

4) Promítly se ty atentáty nějak výrazně do místního života? Byl nějak znesnadněný pohyb po městě?

Co se týká bezpečnosti, všude byli po zuby ozbrojení vojáci a policajti. Bylo to trochu nepříjemný a neměl jsem moc dobrý pocit, když mi v metru puška mířila na hlavu. Chod Paříže jako takové to nijak nenarušilo, jen hrozně zpřísnili kontroly. Byl jsem z toho docela nervózní.

5) Podepsalo se to nějak na lidech?

Ve tváři skoro každého bylo vidět nějaký ten šok nebo nejistotu. Všude byly nápisy *Je suis Charlie*, lidé nosili placky na klopách a málokdo na to nereagoval. Po Paříži bylo spousta památečních míst, hrozně moc kytek, svíček... procházel jsem třeba ulicí před redakcí Charlie Hebdo a na místě, kde zastřelili jednoho policistu, bylo těch kytek hrozně moc, asi nejvíc.

6) Byl jsi v Paříži, i když se konal pochod na uctění památky obětí a za svobodu slova?

Ne, to jsem na čas odcestoval do Milána.

7) A kdybys měl tu možnost, zúčastnil by ses ho?

Nevím... ale možná bych se tam podíval, abych věděl, co se tam děje.

Tereza Ottová, 6. E a Dominik Kůta, 2. X

Fakta o předsevzetích... když máme ten únor

Nejčastějším novoročním předsevzetím je buď zhubnout, nebo změnit životosprávu.

Třetina lidí s tímto předsevzetím potom začne navštěvovat posilovnu, ale každý druhý přestane do měsíce.

Druhým nejčastějším předsevzetím je omezit kouření či požívání alkoholu.

Toto předsevzetí vzdávají dvě třetiny z těchto lidí hned po týdnu.

Já osobně si tento rok dal předsevzetí, že budu takový, jaký jsem. Z vlastní zkušenosti vím, že těžší předsevzetí bych asi splnit nedokázal. Minulý rok jsem si naložil předsevzetí, že nebudu jíst chipsy, popcorn a tolik čokolády. Vydržel jsem dva dny. Právě proto tolik obdivuji odhodlané lidi, kteří se i teď v únoru potí v posilovnách nebo si nedopřejí nějaký ten tučný pamlssek. Pokud si můj krátký článek čte někdo, kdo se urputně snaží splnit své předsevzetí, držím mu palce.

Ondřej Knor, 6. E

Povídka na pokračování: Úvod do zombieologie, III. díl

„Musím s tebou něco probrat.“

Seděl jsem na židli u svého stolu a točil se sem a tam, trochu jako neurotický kokršpaněl. Pohledem jsem přitom stále hypnotizoval kolegu Fialku, který náruživě ucucával kafe z nového automatu. Povyτάhl obočí a zagestikulovat, ať pokračuji, přičemž nepřestal pít. Zhluboka jsem se nadechl.

„Nezdá se ti, že se někteří studenti chovají divně? Nebo...divněji?“ nadhodil jsem neurčitě. Fialka odložil kávu.

„Nemyslím, že to ještě jde,“ pousmál se a potřásl hlavou v záporném gestu.

„Zamysli se, vážně. Tuhle mě jeden student zkusil kousnout!“

„Ne všichni tě mají rádi,“ pokrčil rameny a úsměv mu z tváře nezmizel.

„A co to na parkovišti? To ti nepřišlo divný?“

„No to pozor, všichni tu snad víme, že Miladka je řidič samouk. Buď rád, že nesrazila tebe. Nebo tu pěknou dívenku ze třetáku, jakže se jmenuje? Romana? Renata?“

Nemohl jsem uvěřit, že se chci svěřit zrovna jemu.

Nakonec jsem se odhodlal a vyklopil mu všechno. Od toho parkoviště, po studentku bez kusu, podstatného kusu, hlavy. Celou dobu se jenom potutelně usmíval. A to i přes mé snahy hororového vypravěče. Nakonec jsem se na něj jen zadíval a čekal. Asi minutu trvalo, než se pohnul. Začal se smát.

„Ale kolego, vážně? Dojdi si taky do automatu, zkus to s irskou smetanou, je výborné!“

A uklidniš si nervy.“

Už jsem se nadechoval k odpovědi, ale zarazil mě.

„Opravdu, Pavle. Nemůžu uvěřit, že to říkám zrovna tobě, ale je to tvrdá práce. Ať se snažíš, jak se snažíš, však víš. Možná máš trochu víc nervy, to se stává, ale jsi ještě mladý, kus života před sebou... No tak,

den nebo dva volna už vyřešily horší věci, to mi věř,“ mrkl na mě. V tu ráno zazvonilo. Neochotně jsem se zvedl a sebral knížky.

Třeba má nakonec pravdu.

Nebo taky ne.

S Fialkou jsme rázným krokem procházeli chodbou. Ač po zvonění, většina studentů se stále ještě vyskytovala mimo své třídy a naše přítomnost jim v žaludku příliš neležela.

Vpředu jsem si všimnul kolegyně, jak stojí u hloučku studentů. Postarší učitelka matematiky, milá dáma, ráda pekla. Usmál jsem se a chtěl ji pozdravit, ale něco se mi nezdálo.

„Nepřipadá ti...“ naklonil jsem se k Fialkovi, ale svou větu už jsem dořít nestačil.

Chodbou se rozlehly výkřiky studentů a v tu ránu začalo zmatené pobíhání sem a tam. Někteří se s vyděšenými tvářemi dokonce řítily proti nám. S kolegou jsme naopak vyběhli proti proudu, abychom spatřili, co se stalo. I když jsem to tak úplně vědět nechtěl.

A pak se dav rozestoupil a já spatřil kolegyni matikářku, jak stojí nad bezvládným tělem studenta. Na jeho rameni i tváři jsem viděl otisky zubů, jejích zubů.

Profesorce samotné po bradě stékal pramínek krve a v očích se zračil divoký, děsivě přímočarý pohled. Ztěžka oddechovala za neustálého tichého vrčení, když hlavu obrátila k nám. Z úst se jí vydralo něco mezi zavytím a skřekem. Student se pohnul.

Ve chvíli, kdy jsem za rohem spatřil několik stejně nepřítomně vypadajících studentů, včetně té dívky bez kusu hlavy, na nic jsem nečekal, popadl Fialku za rukáv a rozběhl se ke schodišti opačným směrem.

Eliška Šafránková, 6. F

Zajímavosti aneb Co možná nevíte

Kostka cukru byla původně českým vynálezem, konkrétně z Dačic: poprvé se o ní zmiňují historické prameny v roce 1863.

Český internet se řadí mezi deset nejrychlejších na světě.

Spolu s Belgií a Francií je naše území nejhustěji zaplněno zámky, hrady a pevnostmi.

V našich zemích došlo k první historicky zaznamenané defenestraci.

Prvním Čechem, který získal Nobelovu cenu, byl Jaroslav Heyrovský za svůj přínos v oblasti polarografie.

Taháček :-)

Tentokrát vám přinášíme přehled států USA, plus státy a hlavní města v Jižní Americe:

USA:

Alabama	Montana
Aljaška	Nebraska
Arizona	Nevada
Arkansas	New Hampshire
Colorado	New Jersey
Connecticut	Nové Mexiko
Delaware	New York
Florida	Severní Dakota
Georgie	Severní Karolína
Havaj	Ohio
Idaho	Oklahoma
Illinois	Oregon
Indiana	Pensylvánie
Iowa	Rhode Island
Kalifornie	Jižní Dakota
Kansas	Jižní Karolína
Kentucky	Tennessee
Louisiana	Texas
Maine	Utah
Maryland	Vermont
Massachusetts	Virginie
Michigan	Washington
Minnesota	Wisconsin
Mississippi	Wyoming
Missouri	Západní Virginie

Jižní Amerika:

Argentina - Buenos Aires
Bolívie - Sucre
Brazílie - Brasília
Ekvádor - Quito
Guyana - Georgetown
Chile - Santiago de Chile
Kolumbie - Bogotá
Paraguay - Asunción
Peru - Lima
Surinam - Paramaribo
Uruguay - Montevideo
Venezuela - Caracas

Závislá území:

Francouzská Guyana - Cayenne
Falklandy - Port Stanley
Jižní Georgie a Jižní Sandwichovy ostrovy - Grytviken

Kdybyste se nudili...

	7		4			1		6
5	3		1					9
1			9				5	
		1						
3		6				7		1
						9		
	5				9			2
9					4		8	3
6		8			2		9	

		5	3		7	2		
7	3	9				4		
2				5				
3	5				1	2		
				5		8		
				6	3			5 2
					4			1
							5	4 8
				6				
		1	9		5	7		

8	7	4			6			
3	9		7	1		8		
							3	
					6	1		8
	6				5			7
5			9	3				
	1							
		6		8	3		1	7
			1			6	8	9

Zkuste vymyslet vzoreček pro $(x - 1)^8$:

Na tomto čísle se podíleli:

Klára Feltlová
Ondřej Knor
Dominik Kůta
Tereza Ottová
Eliška Šafránková
Andrea Štátková

grafická úprava a korektura: Tereza Ottová

Rádi bychom též poděkovali paní profesorce Věře Dittrichové, která byla tak hodná, že si našla i v uspěchaném povánočním čase a období chřipek volnou chvíli na konzultaci závěrečné podoby magazínu.

Až budete tento časopis likvidovat, vyhodte jej prosím do tříděného odpadu. Děkujeme.